

1 JULI 1928

No. 13

33e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Want gij zijt duur gekocht: zoo verheerlijkt dan God in uw
lichaam en in uwen geest, welke Gods zijn”.

Paulus tot de Heiligen te Corinthe.

DE WIJZE DOELEINDEN GODS. *)

Ik ben den Heere zeer dankbaar, mijn broeders en zusters, dat wij allen die hier dezen morgen vergaderd zijn, door Zijne barmhartigheid de gelegenheid hebben te zamen te vergaderen in een algemeene conferentie, ter gelegenheid van het acht-en-negentig jarig bestaan van de organisatie der Kerk.

Door den president is er op gewezen, dat de Kerk eigenares is geworden van het stuk grond in den staat New-York, dat bekend is als de heuvel Cumorah. Het schijnt mij zulk een belangrijke gebeurtenis te zijn, dat het mijn verlangen is den korten tijd, die mij dezen morgen wordt toegestaan, te gebruiken om dat onderwerp te bespreken. Er heeft eenig verschil van gevoelen bestaan met betrekking tot dat onderwerp en opdat ik juist moge zijn in hetgeen ik zeggen zal, heb ik dezen morgen een kort handschrift gereed gemaakt, hetwelk ik wensch te lezen — de eerste keer, geloof ik, in mijn ondervinding, dat ik ooit een aantal vergaderden op die wijze heb toegesproken en ik doe het met het genoemde doel.

Het koopen van dezen heuvel, zooals door president Grant is bekend gemaakt, is voor de leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen een gebeurtenis van meer dan gewoon belang. De herinneringen uit het verre verleden, die aan deze heilige plaats verbonden zijn, het nauw verband dat bestaat tusschen deze plaats en de opening van de tegenwoordige bedee-

*) Redevoering van President A. W. Ivins op de April-conferentie gehouden te Salt Lake City.

ling van het Evangelie, heeft als gevolg gehad het te zamenbrengen van dit aantal vergaderden. Want zonder dit volk zou deze tabernakel niet gebouwd zijn, noch zouden wij heden bij elkaar gekomen zijn om God te aanbidden. En de gedachten, die wij koesteren omtrent hetgeen daaruit voort kan komen, maken het koopen van dezen heuvel een merkwaardige gebeurtenis in de geschiedenis der Kerk.

Wanneer de tijdrekening van onzen Bijbel juist is, en zij is tenminste de beste, die wij hebben, dan was het in het jaar 599 voor de geboorte van Christus, onzen Heere, dat Zedekia gekozen werd om koning over Judea te zijn. Zijn regeering was van korten duur; slechts een tijdperk van elf jaar. Hij was in opstand tegen het koninkrijk van Babel, en koning Nebukadnezar, koning van Babel trok met zijn legers Judea binnen, nam Zedekia gevangen, stak zijn oogen uit, liet zijn zonen dooden en voerde den koning als een gevangene naar Babel.

Het was gedurende de regeering van dezen koning, dat Lehi en zijn gezin, Ismaël en de leden van zijn gezin en Zoram, die een dienstknecht van Laban was geweest, Jeruzalem verlieten en hun reis begonnen die hen tenslotte op het Amerikaansche vasteland bracht. Als een gids voor hun geestelijk leven brachten deze menschen dat gedeelte van de Heilige Schriften, hetwelk aan ons bekend is als het Oude Testament, hetwelk bevat de eerste vijf boeken van Mozes, de profetieën van Jesaja, Jeremia en van andere, vroegere profeten. Deze verslagen waren gegraveerd op koperen platen.

Kort na de aankomst dezer menschen en hunne vestiging op dit vasteland, werd Nephi, den zoon van Lehi, geboden andere platen te maken, waarop een verslag van de geschiedenis van zijn volk geschreven moest worden. Twee stel platen werden van metaal gemaakt, gesmolten uit erts, dat overvloedig was in de nieuwe wereld waarheen de Nephieten waren gekomen. Op die platen begon Nephi de geschiedenis van zijn volk te schrijven. Deze twee stel platen, die gemaakt waren, werden de platen van Nephi genoemd. Op een stel, dat de groote platen van Nephi werd genoemd, werd de maatschappelijke geschiedenis van het volk geschreven, de regeering hunner verschillende koningen, hun democratisch regeeringsstelsel onder de rechters, die door de stem van het volk werden gekozen, en hunne oorlogen en twisten.

Een kleiner stel platen werd gemaakt, waarop de godsdienstige geschiedenis van het volk werd geschreven, een verslag omtrent hun geloof in God en de wijze waarop zij Hem dienden, hun afgoderij, de handelingen des Heeren met hen, de voorspellingen hunner profeten en de vervolging die zij te verduren hadden wegens hun geloof in en getrouwheid aan de leeringen, die door hunne vaders waren onderwezen.

Het was voornamelijk van deze laatste platen dat Mormon het verkorte verslag maakte, dat de inhoud bevatte, die nu als het Boek van Mormon is bekend. Deze verslagen werden zorgvuldig bewaard en gingen door de handen van zeer veel verschillende bewaarders eerdad de geschiedenis gesloten werd, wat meer dan vierhonderd jaar na de geboorte van den Verlosser der wereld geschiedde.

Behalve deze twee stel platen van Nephi en de koperen platen, die van Jeruzalem waren meegebracht, waren er ook vier-en-twintig platen van goud, waarop een kort verslag van de geschiedenis van een volk geschreven was, dat van Babel naar dit vasteland was gekomen, lang voordat het gezelschap van Nephi daar aankwam. Zij verlieten de oude wereld toen de toren van Babel werd gebouwd, omtrent 2200 jaar voor de geboorte van Christus. Het was van deze laatste platen dat Moroni, de zoon van Mormon, dat gedeelte van het Boek van Mormon overschreef, hetwelk bekend is als het Boek van Ether. Het was driehonderd-eenentwintig jaar na de geboorte van Christus, dat al deze verslagen in handen kwamen van Ammaron, die ze ontving van zijn broeder Amos, die de zoon was van Nephi, die het vierde boek van Nephi schreef, hetwelk voorkomt in het Boek van Mormon, zooals het volgende doet zien. Ik zal hier aanhalen, zooals ik zal blijven doen, van het Boek van Mormon:

„Nadat driehonderd en twintig jaren waren voorbijgegaan, geschiedde het dat Ammaron, gedrongen zijnde door den Heiligen Geest, de verslagen welke heilig waren verborg; ja, zelfs al de heilige verslagen welke van geslacht tot geslacht overhandigd waren, tot het driehonderd en twintigste jaar na de komst van Christus.

Hij verborg ze tot den Heere, opdat zij wederom zouden komen aan het overblijfsel van het huis Jakobs, volgens de profetieën en de beloften des Heeren. Aldus is het einde van het verslag van Ammaron”. (4 Nephi 1 : 48, 49.)

Een jaar later riep Ammaron Mormon tot zich en gaf hem de volgende instructies:

„Nu ik, Mormon, maak een verslag van de dingen welke ik gezien en gehoord heb, en noem het, het Boek van Mormon. Omstreeks den tijd dat Ammaron de verslagen verborg tot den Heere, kwam hij tot mij, (ik was omtrent tien jaren oud, en begon een weinig geleerd te worden volgens de geleerdheid van mijn volk) en zeide tot mij: ik weet dat gij een goed kind zijt en vlug om op te merken. Daarom, wanneer gij ongeveer vier en twintig jaren oud zijt, wensch ik dat gij u zoudt herinneren de dingen welke gij opgemerkt hebt aangaande dit volk; en wanneer gij dien leeftijd bereikt hebt, gaat dan naar het land Antum, naar enen heuvel, welke Shim genaamd wordt en daar heb ik tot den Heere verborgen al de heilige graveeringen aangaande dit volk. Ziet, gij zult de platen van Nephi tot uzelf nemen en het overblijfsel zult gij op de plaats laten waar het is; en gij zult op de platen van Nephi graveeren al de dingen welke gij opgemerkt hebt aangaande dit volk.

Ik Mormon, zijnde een afstammeling van Nephi, (de naam mijns vaders was Mormon) herinner mij de dingen welke Ammaron mij geboden had”. (Mormon 1 : 1-5.)

Veertien jaar nadat deze opdracht aan Mormon gegeven was, schrijft hij het volgende:

„Nu de stad Jashon was nabij het land waar Ammaron de verslagen tot den Heere verborgen had, opdat zij niet vernietigd zouden worden. Ziet, ik was gegaan volgens de woorden van Ammaron en had de platen van Nephi genomen en een verslag gemaakt volgens de woorden van Ammaron”. (Mormon 2 : 17.)

Men zal bemerken, dat toen alleen de platen van Nephi door Mormon uit den heuvel Shim genomen werden.

(Slot volgt.)

DE „MORMOONSCHÉ” ZENDELING.

Door Ouderling B. H. Roberts, een
van de presidenten der zeventigers.

De „Mormoonsche” zending is geboren uit het stelsel of den godsdienst, bekend als het „Mormonisme”. Het omvat een nieuwe bedeeing van een oud geloof: het Evangelie van Jezus Christus — het Eeuwige Evangelie. Er bestaat er maar één en dat is „de hope des eeuwigen levens, welke God, Die niet liegen kan, beloofd heeft vóór de tijden der eeuwen”. En zou er een ander evangelie gepredikt worden, al ware het door een engel, dan zou dit veroordeeld staan door de apostolische vervloeking. (Gal. 1 : 8.) Vandaar kan het „Mormonisme” niets anders zijn dan een nieuwe bedeeing van het oude geloof, als het een plaats als godsdienst inneemt.

Om met de bewering te komen, dat het een nieuw evangelie is, anders dan het Evangelie van Jezus Christus, zou niets anders beteekenen dan dat het in zich een element droeg, dat zelfvernietiging was. Neen „Mormonisme” beweert het Evangelie van Jezus Christus te zijn — het Eeuwige Evangelie, dat, zooals Johannes op Patmos zag, in de laatste dagen — in het uur van Gods oordeel — door een engel Gods tot de aarde hersteld zou worden. Let er wel op dat de engel zou komen „hebbende het Eeuwige Evangelie om te verkondigen aan degenen, die op de aarde wonen”, niet dat de engel het zelf zou prediken. Hij moest het naar de aarde brengen; anderen zouden het moeten prediken, vermoedelijk wel zij, die het door de bediening van den engel het eerst zouden ontvangen en zij, die naderhand, al naar den groei van het stelsel, zouden opstaan en zijn macht zouden versterken. Zij zouden de getuigen van zijn waarheid worden, de voorstanders van zijn leerstellingen, want aldus zet God de inleiding van Zijn boodschap voort, als Hij er een naar de wereld zendt. Op die wijze ging Hij te werk in het midden des tijds, toen Hij Christus en Zijn Verlossingswerk bracht ten behoeve van het menschelijk geslacht. Als een wegbereider zond hij den getuige, Johannes den Dooper, om van de komst van den Christus, „het Licht” te getuigen — het Licht der wereld.

Hij „kwam tot een getuigenis om van het Licht te getuigen, opdat zij allen door Hem gelooven zouden. Hij was het Licht niet, maar was gezonden opdat hij van het Licht getuigen zou”. Aldus voegde Jezus, toen Hij kwam, bij de getuigenis van Johannes, zeggende in Zijn gesprek met Nicodemus: „Wij spreken wat wij weten en getuigen wat wij gezien hebben en gijlieden neemt onze getuigenis niet aan”. Later en aan het einde van zijn aardsche zending verklaarde de Christus: „Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik der waarheid getuigenis geven zou. Een iegelijk die uit de waarheid is, hoort Mijne stem”.

Hij organiseerde Zijn stelsel voor het verkondigen van Zijn boodschap in dien dag door met gelijke macht hebbende getuigen. De twaalf Apostelen werden tot dat doeleind gekozen; alzoo werden de Zeventigers door Hem gekozen en uitgezonden: „voor Zijn aangezicht twee aan twee, in iedere stad en plaats waar Hij komen zou”. Een vergelijking met het roepen van de twaalf en de zeventigers in de aangehaalde hoofdstukken, zal aantoonen dat het roepen en de bevoegdheid van deze twee lichamen in de Kerk nauw overeenkwamen.

Na de opstanding van den Meester en toen Hij op het punt stond van Zijn geliefde discipelen te vertrekken, met inbegrip van de Apostelen, zeide Hij tot hen, toen Hij hun vraag beantwoordde of Hij dien tijd het koninkrijk aan Israël zoude oprichten: „Het komt U niet toe te weten de tijden of gelegenheden, die de Vader in Zijn eigene macht gesteld heeft, maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes die over U komen zal, en gij zult Mijne getuigen zijn, zoo te Jeruzalem als in geheel Judea en Samaria en tot aan het uiterste der aarde”.

Dit begrip van de Apostelen en van de geheele Kerk die als getuigen van haar waarheid de boodschap van God aan de wereld overdroegen, doordringt alle Christelijke geschriften. Aldus is het met betrekking tot de kolossale uitstorting van den zendingsgeest op den dag van het Pinksterfeest, die de opstanding volgde. „Dezen Jezus”, zoo sprak Petrus in zijn redevoering „heeft God opgewekt (dit beteekent van de dooden), waarvan wij allen getuigen zijn”.

„Gij (de Joden) hebt den Heilige verloochend..... en den Vorst des levens hebt gij gedood, welken God opgewekt heeft uit de dooden, waarvan wij getuigen zijn”.

„Dezen (de Christus) heeft God door Zijn rechterhand verhoogd tot een Vorst en Zaligmaker, om Israël te geven bekeering en vergeving der zonden. En wij zijn Zijne getuigen van deze woorden, en ook de Heilige Geest welken God gegeven heeft dengenen die Hem gehoorzaam zijn”.

Opnieuw zeide Petrus: „God heeft Jezus van Nazareth gezalfd

met den Heiligen Geest en met kracht..... en wij zijn getuigen van al hetgeen Hij gedaan heeft, beide in het Joodsche land en te Jeruzalem; Welken zij gedood hebben, Hem hangende aan een hout. Dezen heeft God opgewekt ten derden dage, en gegeven dat Hij openbaar zou worden, niet al den volke, maar den getuigen die van God te voren verkoren waren, ons namelijk die met Hem gegeten en gedronken hebben nadat Hij uit de dooden opgestaan was; en heeft ons geboden den volke te prediken en te betuigen, dat Hij is degene die van God verordineerd is tot een Rechter van levenden en dooden. Dezen geven getuigenis alle de Profeten”.

Aldus werd het werk van God in die dagen door deze getuigen voortgezet. Op gelijke wijze is het werk van God voortgekomen in de bedeeeling van de volheid der tijden. God heeft Zich een getuige verwekt in den persoon van Joseph Smith, den profet, en heeft Zich met Zijn Zoon Jezus Christus aan hem getoond in het volle licht van een allerschoonsten dag en heeft de werkelijkheid omtrent het bestaan van God bekend gemaakt, wat voor een Wezen Hij is en den afvallenden toestand der wereld met betrekking tot haar kennis van God en den godsdienst van Jezus Christus. Ook verklaarde Hij Zijn doel om de organisatie van Zijn Kerk weer op aarde daar te stellen en wel voor de laatste maal — de Volheid der Tijden.

Deze openbaring werd aangevuld door de openbaring en het voortbrengen van het Boek van Mormon, waardoor een oprecht aantal nieuwe getuigen werd voortgebracht om van dezelfde waarheden te getuigen als gevonden in het Oude en Nieuwe Testament, die, globaal genomen, het Evangelie van Jezus Christus bevatten; in het bijzonder getuigen zij van de opstanding van Jezus en van alle menschen. Tevens zetten zij het Evangelie uiteen als de kracht Gods tot zaligheid. Voor de waarheid van dit nieuwe deel schriftuur heeft God buiten den eerste, drie bijzondere getuigen verwekt, aan wie de origineele platen van het verslag door de macht van God werden getoond; aan wie God ook van de waarheid getuigenis gaf en hun opdraeht gaf het tot de wereld te getuigen. Later beval God ook dezen drie getuigen naar andere getuigen te zoeken onder de geloovende discipelen der nieuwe bedeeeling, naar twaalf, om de twaalf Apostelen te worden van den nieuwen tijd van het dagend geloof, opdat zij in de geheele wereld zouden gezonden worden met de groote boodschap van de volheid van het herstelde Evangelie. En zulks heeft plaats gehad.

Daar de nieuwe bedeeeling in de geheele wereld moest gepredikt worden — aan alle natie, taal en volk — is het zeer duidelijk, dat de eene, de drie en de twaalf getuigen niet voldoende voor het werk zouden zijn om getuigenis te geven van hetgeen God in dezen nieuwen tijd heeft voortgebracht, ten minste niet vlug genoeg om aan de doeleinden Gods te beantwoorden om Zijn

groot werk en alle dingen te herstellen, „die Hij gesproken heeft door den mond van al Zijne heilige Profeten van alle eeuw”. Vandaar dat er een groot aantal bijzondere getuigen geroepen werd (zeventigers enz.), allen bekleed met het van God ontvangen Priesterschap. Ik toon hier slechts aan den breeden grondslag waarvan de „Mormoonsche” zendeling komt. Hij is geboren uit een waarheidsstelsel voor het verkondigen van het doel waarvoor hij werkt. De Kerk draagt in zich, door de openbaringen Gods, de waarheid en de volheid daarvan. Zij weet, dat het voor de menschen noodig is de waarheid te ontvangen en de verordeningen die voor de zaligheid noodzakelijk zijn; bezit de bevoegdheid om op te treden en de volmacht voort te gaan om de wereld met de boodschap van God in kennis te stellen.

Een bedeeling van het Evangelie is aan de Kerk gegeven en wee de Kerk, als zij het Evangelie niet predikt! Vandaar de „Mormoonsche” zendeling, met zijn geestdrift, zijn ijver, zijn ernst, zijn zelfopoffering van tijd, middelen en gezinsleven, opdat hij deze boodschap van het Evangelie aan de wereld kan brengen, daartoe aangemoedigd door liefde voor zijn medemenschen en een gevoel van dankbaarheid en plicht tegenover God.

Nu zullen wij een woordje spreken over de hoedanigheden, die voor hem noodig zijn. Zij werden al vroeg bij het openen van de nieuwe bedeeling bekend gemaakt. De profeet zijn eigen vader wilde weten wat zijn deel of lot zijn zou in het voortgekomen werk en vroeg zulks aan den profeet. Verscheidene anderen vroegen terzelfder tijd inlichtingen, hetgeen dit antwoord bracht: „Nu zie, een wonderbaar werk zal spoedig onder de kinderen der menschen voortkomen: Daarom, o gij allen die u in den dienst van God begeeft, ziet dat gij Hem met geheel Uw hart, macht, verstand en sterkte dient. Indien gij verlangens hebt God te dienen, zoo zijt gij tot het werk geroepen. En geloof, hoop en liefde met een eenvoudig oog tot de heerlijkheid Gods, maakt iemand voor het werk geschikt. Herinner geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, broederlijke vriendelijkheid, godzaligheid, liefde, ootmoedigheid, naarstigheid”. (Leer en Verbonden 4 : 1—6.)

Ziet wat schitterende hoedanigheden hebben wij hier! Hoedanigheden die het karakter vormen — algeheele oprechtheid, volmaaktheid! Om er den nadruk op te leggen en ze alle in één oogopslag te kunnen zien, laat ons ze hier groepeeren :

1. <i>Hartelijkheid.</i>	8. <i>Kennis.</i>
2. <i>Verlangen om dienstbaar te zijn.</i>	9. <i>Matigheid.</i>
3. <i>Geloof.</i>	10. <i>Geduld.</i>
4. <i>Hoop.</i>	11. <i>Broederlijke vriendelijkheid.</i>
5. <i>Liefde.</i>	12. <i>Godzaligheid.</i>
6. <i>Eenvoudigheid in oogmerk.</i>	13. <i>Ootmoedigheid.</i>
7. <i>Deugd.</i>	14. <i>Naarstigheid.</i>

Wat een lijst deugden! Wie bezit al deze! Niet alleen de vereischten voor een „Mormoonschen” zendeling, maar de vereischten voor een leven — een leven aangegeven op den hoogsten en meest schitterendsten toon.

De Christus zeide tot Zijn Nephietische Twaalf, nadat Hij voor hen de machten en plichten had bepaald: „Wat soort menschen behoort gij te zijn? Voorwaar zeg Ik tot U; zelfs zooals Ik ben!”

Dit zou de deugden, welke wij hier hebben als noodzakelijke hoedanigheden voor hen, die in het werk van den Heere betrokken wenschen te zijn, evenaarden en rechtvaardigen.

Is het ideaal te hoog? De volmaking onbereikbaar voor den sterfelijken mensch? Men vindt aanleiding aldus te denken. Maar toch moet het ideaal bekend gemaakt worden. Niets minders dan dat zal naar waarheid Gods gedachte, Gods ideaal vertegenwoordigen. De mensch moet het weten en er naar streven; en als hij er naar streeft, moet hij in gedachte houden, dat Hij, Die geduld aanbeveelt, ook met ons streven geduld zal hebben, zoolang als wij maar streven; en Hij, Die ons genade aanbeveelt, zal ook genadig zoolwel als rechtvaardig zijn.

Intusschen is het voor den man van God, den „Mormoonschen” zendeling, die uit liefde het Evangelie aan zijn medemenschen zoekt te brengen raadzaam, het visioen van Gods volmakingen in zijn hart te dragen en er zoo door en in te leven, dat zijn arbeid gedaan zal worden in den geest van hetgeen hier neergeschreven is. In de openbaringen, die in de eerste dagen van de nieuwe beedeeling zijn gegeven, verzekerde God iemand, en door hem een ieder, dat „de waarde van zielen in de oogen van God groot is en hoe groot is Zijn vreugde in de ziel die zich bekeert. En indien het zoo zijn zal, dat gij al uwe dagen zult besteden in het roepen van bekeering en slechts één ziel tot Mij (den Heere Jezus) brengt, hoe groot zal Uw vreugde met hem in het koninkrijk Mijns Vaders zijn”. (Leer en Verbonden 18.)

Is de arbeid van een „Mormoonschen” zendeling niet schitterend! Met den Christus zijn zij werkers voor de zaligheid der zielen!

„Bidt dan den Heere des oogstes, dat Hij arbeiders in Zijnen oogst uitstoote”.

Uit Zion is 24 Juni j. l. aangekomen Ouderling H. de Mik, om in Nederland het Evangelie te verkondigen.

Ouderling P. J. B. Leeuwenburg, lid van de Apeldoornsche gemeente, is terzijde gezet om de boodschap der Zaligheid te prediken. Op 19 Juni j. l. werd ter eere van hem een feestje gegeven. Alle Apeldoornsche leden, vele zendingen en President en Zuster Lillywhite waren aanwezig en genoten van schoone muziek, zang en voordrachtjes. Ernstige woorden van waardeering en opbouwing werden gesproken door President Lillywhite en door Ouderling Leeuwenburg, die een aanmoediging waren voor leden zoowel als voor zendingen om ijverig te werken voor het verbreiden van Gods werk.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: TH. SIPKEMA

WIE IS HET DIE DE WERELD OVERWINT?

„Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld; en dit is de overwinning die de wereld overwint, namelijk ons geloof. Wie is het die de wereld overwint, dan die gelooft dat Jezus is de Zoon Gods?” (1 Joh. 5 : 4—5.)

Aldus sprak de Apostel des Heeren tot allen, die een verlangen hebben te overwinnen en zich een kroon der heerlijkheid en een eeuwig leven wenschen te verwerven.

Wanneer er een strijd is gestreden, wil een ieder graag weten wie de overwinnaars zijn. In deze verzen vertelt Johannes ons wie de overwinning in dit leven zullen behalen. Zij zullen het niet zijn, die hun handen vouwen en ijdel hun gouden uren verslapen, noch zullen zij het zijn, die alleen maar tot de Kerk toetreden en reeds met de eerste kleine beproeving ontmoedigd worden en weer in zonde en ongerechtigheid vervallen. Neen, de overwinning komt tot hen, die waken, strijden en bidden. Zij, die den strijd vol geloof aanvaarden, beziel met dat vaste voornemen het hoofd te bieden tegen alle zonde en overtreding, zij banen zich den weg naar de overwinning.

Te veel menschen maken, nadat zij tot de Kerk zijn toegetreden, een groote fout. Zij denken dat de slag reeds de hunne is, dat de overwinning reeds een feit is en de kroon der heerlijkheid reeds in hun handen. Zij denken dat de oude dingen voorbij zijn gegaan, dat alle dingen nieuw zijn geworden en hun oude, zondige natuur voor immer verdwenen is.

Als men tot de Kerk toetreedt, heeft dit zeer veel gemeen met het dienstnemen in het leger; er is een strijd op handen en als de kroon is gewonnen en de overwinning behaald, dan is ervoor gewerkt en gestreden.

Wij kunnen slechts de zege over onszelf behalen en de wereld overwinnen door geloof — geloof in Hem, Die zeide: „Zoo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis op en volge Mij”. „Ik ben de weg, de waarheid en het leven, niemand komt tot den Vader dan door Mij”. Er bestaat geen andere weg, geen andere macht waardoor wij de wereld kunnen overwinnen.

„Want niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen

gelegd is, hetwelk is Jezus Christus". Hij is de Machtige, de Rots onzer Zaligheid; de Bron en Kracht onzer overwinningen!

Het is dwaasheid voor den mensch te probeeren den strijd des levens in zijn eigen kracht te strijden. De wereld, het vleesch en de duivel zijn te veel voor elk mensch. Maar als wij ons door geloof en goede werken bij Christus hebben aangesloten en Hij in ons heeft gelegd de hoop op een heerlijkheid en het eeuwige leven, dan zullen wij de overwinning op elken vijand behalen en door Hem zullen wij meer dan overwinnaars zijn.

Zooals ik zeide, denken te veel menschen, als zij zich inschepen op het Evangelieschip, dat koers zet naar het land van Immanuel, dat de reis al voleindigd is, de strijd des levens reeds gestreden en gewonnen. Zij koesteren het idee, dat alles wat zij te doen hebben is: de riemen in de boot neer te leggen en de stroom zal hen wel voorthelpen naar de haven van Gods eeuwige liefde en vrede. Maar zoo'n gemakkelijke overwinning zal nimmer plaats hebben. Wij moeten roeien en niet rondrijven. Wij moeten den stroom oversteken. Wij moeten leeren, hoe wij moeten waken en strijden, bidden en overwinnen.

De nieuwe bekeerling tot het Evangelie zal, nadat hij tot de Kerk is toegetreden, uitvinden dat de strijd pas een aanvang heeft genomen. Het ware leven van een Christen is een strijd van begin tot eind en hoe vlugger hij deze waarheid leert, des te beter. „Dien de Heere liefheeft, kastijdt Hij, en Hij geeselt een iegelijken zoon dien Hij aanneemt". Elk volgeling zal gelouterd worden als het goud in den smeltkroes. Tegenspoed blijkt dikwijls een pijnlijke zegen en voorspoed een genoegelijk kwaad te zijn. Weinigen hebben geestelijk voordeel verkregen uit voorspoed, doch velen hebben getuigenis moeten geven, dat tegenspoed hun goed heeft gedaan. Droefheid heeft velen tot Christus gebracht, die nooit te voren eraan gedacht hadden Hem te zoeken. En velen heeft zij hersteld, die in voorspoed van Hem waren afgeweken.

Het kwade heeft zich altijd tegen het goede geschaard. De duivel en al zijn krachten strijden tegen de kinderen des Heeren. Niet zoodra is een ziel aan zijn greep ontsnapt, of de booze neemt maatregelen om hem weer te verstrikken. Hij wendt al zijn krachten aan om zijn verloren prooi te heroveren. De hevigste aanvallen worden ook op de sterkste forten gedaan; maar hij, wiens geloof in den Heere is, God zal hem net zoo min verlaten als Hij zijn volk van ouds heeft verlaten, toen zij door hun vijanden zwaar werden onderdrukt. Elk kind uit het huisgezin van den Heere heeft zijn eigen beker en hij moet het mengsel drinken, dat de beker bevat. De Heere zegt echter: „Vrees niet, want Ik ben met u; wees niet verbaasd, want Ik ben uw God; Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid". De eenige persoon, die ooit deze wereld heeft overwonnen, als volkomen

overwinnaar, is Jezus Christus, zooals Hij op zekere gelegenheid tot Zijn discipelen zeide: „Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld zult gij verdrukking hebben; maar hebt goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen”.

Als gij uit God geboren zijt, zult gij de wereld overwinnen. „Want Hij is meerder, Die in u is, dan die in de wereld is”. Door geloof in Hem kunnen wij elken vijand van het vleesch overwinnen. Als de Meester echter iemand in Zijn dienst neemt, laat Hij hem weten, dat hij een leven van zelfverloochening moet leiden. Het pad naar den Hemel leidt langs den weg van Opoffering en Calvarie. En als iemand niet gewillig is om langs dien weg naar den Hemel te gaan, dan kan hij er in het geheel niet komen. Te veel menschen wenschen een godsdienst waarin geen zelfverloochening is, geen zelfopoffering, geen strijd voor een overwinning. Zij kunnen echter langs dien weg den Hemel niet binnenkomen. Jezus heeft vele liefhebbers voor Zijn hemelsch Koninkrijk; zeer weinigen echter zijn dragers van Zijn kruis. Velen zijn er die het gemakkelijke zoeken; weinigen zijn er die Zijn moeilijkheden wenschen. Velen willen graag aan Zijn tafel zitten; weinigen die aan Zijn vasten willen deelnemen. Allen wenschen zij met Hem gelukkig te zijn, weinigen wenschen voor Hem te lijden. Groote scharen volgen Hem als Hij het brood breekt, zeer weinigen om den bitteren drinkbeker te drinken. Velen spreken lof over Zijn wonderen; weinigen nemen de schande van Zijn kruis op zich.

Laat man noch vrouw denken dat alles wat hij of zij te doen heeft, het toetreden tot de Kerk is. Dat zal U niet zalig maken. Men betreedt niet direct vanuit Egypte den troon der heerlijkheid. Er valt nog een reis door de woestijn te maken en er zijn vijanden in het land. De belangrijke vraag na toetreding tot de Kerk is: Behaalt U een zege op de wereld, of overwint de wereld U? Is uw bekeering oprecht geweest? Als iemand niet ten volle overtuigd is van zonde, dan is zulks een tamelijk grondig bewijs, dat hij zich niet oprecht heeft bekeerd. De ondervinding heeft mij geleerd, dat diegenen, die een zeer geringe overtuiging van de zonde hebben, vroeg of laat weer in hun oude leven vervallen. Als iemand voorgeeft bekeerd te zijn, zonder de gruwelijkheid van zijn zonden te beseffen, dan is hij waarschijnlijk een van die „steenachtige-grond” hoorders, die niets beduiden.

Het eerste windje oppositie, de eerste golf vervolging of bespottung zal hen weer in de wereld terugvoeren en het laatste zal erger zijn, dan het eerste, of zooals Petrus zeide: „Want indien zij, nadat zij door de kennis des Heeren en Zaligmakers Jezus Christus de besmettingen der wereld ontvloden zijn, en in dezelve wederom ingewikkeld zijnde, van dezelve overwonnen worden, zoo is hun het laatste erger geworden dan het eerste. Want het ware hun beter dat zij den weg der gerechtigheid niet gekend

hadden, dan dat zij dien gekend hebbende, zich weder afkeeren van het heilig gebod dat hun overgegeven was. Maar hun is overkomen hetgeen met een waar spreekwoord gezegd wordt: De hond is wedergekeerd tot zijn eigen uitbraaksel en de gewasschene zeug tot de wenteling in het slijk”.

Een ieder zou moeten weten, dat een getuigenis niet door droomen of visioenen komt. Zij wordt gegeven door den Heiligen Geest door belofte, na den eersten geloofs-proef.

De vreeselijkste kwellingen van onzeglijk berouw zullen door hen gevoeld worden, die nadat zij de waarheid hebben leeren kennen, dezelve niet gehoorzamen en al hun hoop op de eeuwigheid hebben laten rusten op het louter leege voorwendsel eener uitwendigen godsdienst. Geen overtuiging van zonde, noch een echte bekeering tot God, maar een nutteloozen vorm, die in het geheel het hart niet raakt. Voor hen zullen de heerlijkheden van het hiernamaals even beperkt zijn, als hun eigen bekrompen levens.

Als iemand zich heeft voorgenomen te overwinnen, dan moet hij bij zichzelf beginnen. Hij moet zijn inwendige, zoowel als zijn uitwendige vijanden overkomen. Hij moet van binnen beginnen. God begint daar altijd. Een vijand binnen in het fort is veel gevaarlijker dan iemand daar buiten. Iemands grootste vijand is hijzelf. Als iemand zichzelf leert kennen en zich onderwerpt aan den wil van den geest, of aan den wil van God, dan kan hij op een overwinning staat maken. Als men zichzelf goed kan houden, zal men nimmer moeite met anderen hebben.

De inwendige vijanden zijn: lust, nijd, gierigheid en trots. Onbe-teugelde lust is veelal oorzaak geweest, dat kinderen opgegroeid zijn tot vloek hunner ouders, in plaats van tot zegen.

Nijd is een zware zonde, zooals gezegd is: „Een gezond hart is het leven des vleeschcs, maar nijd is verrotting der beenderen”. Het was de nijd, die Jozef als slaaf naar Egypte zond. En Jacobus zeide: „Want waar nijd en twistgierigheid is, aldaar is verwarring en alle booze handel”. Nijd in de ziel is als een rottende wond; hij heelt nimmer. Hij verhardt het geheele karakter.

Gierigheid is afgoderij, zegt Paulus, en zoo iemand heeft geen erfenis in het Koninkrijk van Christus en van God. Gierigheid verleidde Lot naar Sodom. Zij veroorzaakte de verwoesting van Achan en zijn geheele gezin. Zij was de ongerechtigheid van Bileam. Zij was de zonde van Samuels zonen. Zij liet Gehazi melaatsch. Zij zond den rijken jongeling bedroefd henen. Zij leidde Judas er toe om zijn Heer en Meester te verkoopen. Zij veroorzaakte den dood van Ananias en Saffira. Nog vele andere slachtoffers heeft zij gebracht, te talrijk om op te noemen. Het is een afschuwelijke zonde en hij, die haar bezit zou haar wortels en takken moeten vernietigen, voordat zij hem overmant.

Trots is nog een van die zonden, die de Bijbel zoo sterk veroor-

deelt, doch die de wereld nauwelijks als zonde beschouwt. Het goede Boek zegt dat: „Al die hoog is van hart, is den Heere een gruwel; hand aan hand zal hij niet onschuldig zijn”. „Hoovaardigheid is vóór de verbreking, en hoogheid des geestes vóór den val”. „De hoovaardige kronen zullen met voeten vertreden worden”. En ten slotte zegt de wijze Salomo: „Deze zes haat de Heere, ja zeven zijn Zijner ziele een gruwel: hooge oogen, een valsche tong, en handen die onschuldig bloed vergieten, een hart dat ondeugdzaame gedachten smeedt, voeten die zich haasten om tot kwaad te loopen, een valsche getuige die leugenen blaast, en die tusschen broederen krakeelen inwerpt”. Deze zijn de vijanden binnen in het fort (de inwendige vijanden) en moeten het eerst overwonnen worden.

Welke zijn onze vijanden van buiten af, onze uitwendige vijanden? Jacobus heeft er dit van te zeggen: „Weet gij niet dat de vriendschap der wereld eene vijandschap Gods is? Zoo wie dan een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand Gods gesteld”. En Johannes zegt: „Hebt de wereld niet lief noch hetgeen in de wereld is: zoo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem”. Wat is de wereld? Johannes zegt: „Al wat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vleesches en de begeerlijkheid der oogen, en de grootschheid des levens, is niet uit den Vader, maar is uit de wereld”. „De wereld” beteekent niet de natuur om ons heen. God vertelt ons nergens dat het geschapene op de wereld een vijand is, die overkomen moet worden. Integendeel lezen wij: „De aarde is des Heeren mitsgaders hare volheid, de wereld en die daarin wonen. De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt Zijner handen werk”.

„De wereld” beteekent: het menschelijk leven, het sociale leven in zooverre het van God gescheiden staat, door zich bepaald te hebben op wereldlijke begeerten en zich aldus tegen Gods Geest en Koninkrijk verzet. Christus zeide: „Indien de wereld u haat, zoo weet, dat zij Mij eer dan u gehaat heeft... omdat zij van de wereld niet zijn, gelijk als Ik van de wereld niet ben”. Liefde der wereld beteekent het vergeten van de eeuwige toekomst, ten gevolge van een liefde voor de vergankelijke dingen.

Heerlijk zijn de beloften en groot zijn de belooningen, die de Heere gegeven heeft aan hen, die overwinnen; aan hen, die Zijn geboden in getrouwheid bewaren, niet beschaamd zijn Zijn kruis op zich te nemen en Hem te volgen, Hem voor de menschen belijden. Zooals is geschreven: „Hetgeen het oog niet heeft gezien en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des menschen niet is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft dien die Hem liefhebben”.

De loop is niet der snellen, noch de strijd der helden, maar hunner, die met vertrouwen volharden tot het einde.

„Alzoo wij zoo groot eene wolk der getuigen rondom ons hebben

liggende, laat ons afleggen allen last en de zonde die ons lichtelijk omringt, en laat ons met lijdzaamheid loopen de loopbaan die ons voorgesteld is, ziende op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs Jezus, dewelke voor de vreugde die hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand van den troon Gods”.

JOHN P. LILLYWHITE.

ACTIEVE EN PASSIEVE GODSDIENST. *)

Inspanning is noodzakelijk voor de zaligheid.

Indien godsdienst van waarde wil zijn, moet hij een levend onderdeel vormen van het leven en den arbeid. Hij heeft zoowel op tijdelijk als geestelijk gebied beteekenis, waarde en gevolgen. Hij heeft te maken met persoonlijke zedelijkheid, met de onderlinge handelingen en overeenkomsten der menschen, zelfs in gewone alledaagsche zaken, met de groote problemen, welke het familie-leven in zich sluit. Ook heeft de godsdienst te maken met de kleinigheden welke het huiselijk leven maken of vernielen, met werk en spel, met de plichten van het burgerschap, het staatsmanschap, en met den openbaren dienst in het algemeen.

Al deze betrekkingen zijn menschelijk en aardsch, en een eerlijke plichtsbetrachting, welke hieruit voortvloeit, brengt ons nader tot de zedelijke volmaaktheid. Doch 's menschen zedelijke standaard is noodzakelijkerwijs onstandvastig, veranderlijk en bovendien niet voldoende voor den ziel, die een gezonden honger naar geestelijk voedsel heeft.

Wie van ons heeft somtijds niet het spontane verlangen en streven in zich gevoeld, hetwelk voortspoot uit onze ingeboren overtuiging van een leven na den dood? Wij kunnen deze gewaarwordingen verzwakken door ze voortdurend voorbij te zien, wij kunnen ze met goed gevolg verstikken door ruwheid, wij kunnen ze in slaap sussen door de giftige, verdoovende middeltjes der valsche wijsbegeerte en den pralenden trots der menschelijke geleerdheid, verkeerdelijk zoo genoemd; maar dooden kunnen wij ze niet, want zij zijn van God's wege ingeplant en kunnen niet sterven.

En zoo zeker als er een hiernamaals is, waarin een ieder van ons zal leven ter vervolging van het eeuwig bestaan, waarvan het aard-sche leven slechts een klein onderdeel is, even zoo zeker zal onze staat daar worden bepaald door de daden, welke in het lichaam bedreven zijn, hetzij zij goed waren of slecht.

De godsdienst dus, heeft niet alleen te maken met dit leven, maar ook met het toekomstige. Ons verblijf hier op aarde is slechts tijdelijk, en ofschoon deze ervaring in het sterfelijk leven zeer be-

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklas.

langrijk is, is zij ten slotte niet meer dan een proeftijd, en in wezen een voorbereiding voor de eeuwigheid.

Het is ten allen tijde makkelijker berustend te zijn dan strijd-lustig, hetzij wij ons naar 's menschen regelen der zedelijkheid richten, of naar de duidelijk weergegeven geboden van Christus' Evangelie. Er zijn meer menschen op aarde die het goede willen dan die het goede doen.

Het Evangelie vraagt iets meer dan het vermijden van het be-gaan van werkelijke zonden. Verwaarloozing en nalatigheid is even strafbaar en kan evenzeer leiden tot de veroordeeling van den ziel. Opzettelijk verwerpen van een door God gegeven gelegenheid tot vooruitgang kan tot een voor eeuwig verloren gaan aanleiding geven. Ofschoon de Schriften de mogelijkheid van vooruitgang na den dood bevestigen, vinden wij nergens eenigen grond voor de veronderstelling dat een gebrek aan gehoorzaamheid aan het Evan-gelie op aarde, door een onmiddellijke vergeving in het hierna-maals wordt goed gemaakt.

Wij hebben geen grondslag, waarop wij een berekening kunnen maken van de eeuwen, welke noodig zullen zijn om de lichtzinnige overtredingen hier begaan, ginds weer goed te maken.

In het eeuwig bestaan der zielen is er een tijd, welke voorname-lijk een tijd is van bekeering en beproeving, en die is de periode der sterfelijkheid. Paulus' krachtige aanmaning is van algeheele toepassing: „Grijp naar het eeuwige leven”, terwijl de gelegenheid daar is. (1 Tim. 6 : 12, 19).

Want er zij aan herinnerd, dat de Heere omtrent den hard-nekkigen onbekeerde heeft gezegd: „Van hem zal zelfs het licht hetwelk hij ontvangen heeft, weggenomen worden, want Mijn Geest zal niet altijd met den mensch twisten, zegt de Heere der heirscharen”. (Leer en Verbonden 1 : 33).

De zonde voert tot traagheid in geestelijke zaken; het Evan-gelie inspireert tot leven en werkzaamheid. Teverdenheid met de dingen dezer wereld, zoolang als zij ons passen, zonder gedachte aan hetgeen zal volgen, is het slaapliedje van den duivel.

In het oogenblik van groote zelfvoldaanheid, wanneer wij, door woord, daad, gedachte of alleen maar door onze werkeloosheid, de dwaze alleenspraak tot uiting brengen: „Ziel, neem rust”, kan de beslissing komen: „Gij dwaas, in dezen nacht zal men uwe ziel van u afeischen”. Lees Lukas 12 : 16-21.

Wanneer zullen de menschen aan de gebiedende en toch over-redende vermaningen gehoor geven en zich bekeeren? Zijn de vreeselijke wederwaardigheden uit de dagen van oorlog en dood niet voldoende om ons rekenschap te geven van den ernst der eeuwigheid? Als een natie, hebben wij ons kloekmoedig in den strijd begeven voor de verdediging der rechten en vrijheden der menschen. Als individuën worden wij door de roepstem van God

aangespoord om de ongerechtigheid te weerstaan, en om vrede en verzoening met Hem tot stand te brengen door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie.

Slechts door een werkdadig, levend geloof in den Heere Jezus Christus, door werkelijke bekeering van verkeerde handelwijzen, door den doop door onderdompeling tot een vergeving der zonden, en het ontvangen van de gave des Heiligen Geestes of den hoogereren doop door den Geest, kan de zaligheid in God's Koninkrijk worden verkregen, want aldus verklaart de Heilige Schrift.

De pleitende roepstem van den profeet van ouds is nog van kracht: Hoort gij allen en geeft acht: „Nu, ik zeg u, dat gij u moet bekeeren en wedergeboren worden; want de Geest zegt: Indien gij niet wederom geboren zijt, kunt gij het koninkrijk Gods niet beërven. Daarom komt, en wordt gedoopt tot bekeering, opdat gij van uwe zonden gereinigd moogt worden, opdat gij gelooven moogt aan het Lam Gods, hetwelk de zonden der wereld wegneemt; hetwelk machtig is om te redden en van alle ongerechtigheden te reinigen”. (Boek van Mormon, Alma 7 : 14.)

Uit „Vitality of Mormonism” door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

ZENDINGSNIEUWS.

Vruchten der prediking.

Eenigen tijd geleden namen achttien zielen door den doop de verantwoording op zich om het door Christus aangegeven rechte en nauwe pad te bewandelen. Van hen zijn acht te Utrecht, twee te Woerden, drie te Amsterdam en vijf te Rotterdam woonachtig.

Verplaatst.

Ouderlingen: Joh. Hoekstra en echtgenoot van Utrecht naar Amsterdam als gemeentepresident; J. F. Kikkert van Amsterdam naar Utrecht als gemeentepresident; A. Asmus van Groningen naar Utrecht; G. J. Naken van Amsterdam tijdelijk naar Rotterdam; R. M. Black van Zutphen naar Haarlem als gemeentepresident; E. H. Beus van Haarlem naar Ymuiden; R. Springer van Den Helder naar Ymuiden; B. Bernards van Alkmaar naar Den Helder; J. Rip van Leiden naar Alkmaar; R. M. Davey van Den Haag naar Haarlem; M. L. Peterson van Doetinchem naar Arnhem; R. V. King van Arnhem naar Hengelo; J. H. Millburn van Hengelo naar Rotterdam; S. Springer van Rotterdam naar Den Haag als gemeentepresident en C. F. Berghout van Den Haag als president van het Utrechtsche district.

INHOUD.

De wijze doeleinden Gods. blz.	197	Wie is het die de Wereld overwint? blz.	205
De „Mormoonsche” Zending „	200	Actieve en passieve Godsdienst „	210
„Bidt dan den Heere des oogstes, dat Hij arbeiders in Zijnen oogst uitstoote”. „	204	Vruchten der prediking „	212
		Verplaatst „	212